

Hvorfor skal det være en barnepigementalitet, Venstre kobler sig ind på, en mentalitet, der siger, at det er Folketinget, der skal løse alle problemerne i Viborg, i stedet for, at det er de mennesker, som det betyder så meget for.

Og man må have mig meget undskyldt, hr. Helge Sander. Hvis alle medarbejderne minus én plus ledelsen i en virksomhed virkelig mener, at det er et så vigtigt problem, at der ikke må være en eksklusivaftale, så er man også stærk nok til at stå kampen igennem, og det tyder det jo også på at man har været deroppe.

Det er dér, vi er uenige. For hr. Henning Grove har da ret i, at for meget stivt vil ødelægge erhvervs klimaet. Det er jeg enig i. Det eneste, vi så er uenige om i den vurdering, er, om det er os herinde, der skal redde det hele, eller om man faktisk har et vist ansvar hos arbejdsmarkedets parter.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Når jeg tager ordet nu, er det, fordi man skulle tro, når man sådan sidder og hører debatten, at der var sket en hel masse nyt, siden loven blev vedtaget.

Hr. Helge Sander taler om at vende tingene på hovedet, og at de her sager kører i måneder og år. Og fru Annette Just taler om, at loven blev vedtaget i 1983, og at der jo er sket meget siden da.

Sidste gang – det er mere sådan til almindelig folkeoplysende virksomhed – denne her lov blev ændret, var i 1990. Det var altså under den daværende borgerlige regering, og det må have været hr. Knud Erik Kirkegaard. Det var efter, at EU's Sociale Pagt var vedtaget. Man kunne jo på det tidspunkt have besluttet sig for, at foreningsloven, som altså blev ændret i 1990, skulle forbyde eksklusivaftaler. Det gjorde man ikke. Man nøjedes faktisk med at give adgang til at fremme konkrete afskedigelsessager med størst mulig hastighed.

Den daværende regering og dens arbejdsminister sagde i Arbejdsmarkedsudvalget dengang, at den gældende lovgivning levede op til forpligtelserne i henhold til den europæiske menneskerettighedskonvention.

Man anlagde altså på daværende tidspunkt præcis den samme fortolkning, som den nuværende regering gør, fordi der faktisk ikke er sket noget, som skulle kunne ændre vurderingen i 1990 i forhold til vurderingen i 1995.

Så der er ikke sket noget, heller ikke i forhold til Maastricht-aftalen, som jo netop understre-

ger, at organisationsforhold holdes udenfor, dvs. EU's kompetence og EU's beslutningskraft. Det er et nationalt anliggende, og det kunne man jo have gennemført dengang, hvis man havde haft det samme engagement. Fru Annette Just sidder og ryster på hovedet, men det er ikke desto mindre den skinbarlige sandhed.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Jamen jeg er glad for det sidste, ministeren sagde, fordi ministeren slog fast: Jamen det har vi jo overholdt, lige siden loven blev vedtaget den 9. juni 1982. Jeg har nemlig datoen med her. Det er korrekt, at da blev loven vedtaget her i Folketinget om, at man skulle lave en bekendtgørelse om beskyttelse mod afskedigelse på grund af foreningsforhold, for så regnede man med, at man havde klaret det med menneskerettighedskonventionen.

Det er også korrekt, når ministeren siger, at der den 29. maj 1990 blev lavet nogle ændringer, og dengang var det den daværende arbejdsminister, der hed Knud Erik Kirkegaard, som var blevet opmærksom på nogle andre steder i lovgivningen, hvor der var noget, der ikke rigtig passede med vores internationale aftaler.

Men når ministeren siger, at Maastricht-Traktaten ikke har noget med det her at gøre, tager ministeren altså gruelig meget fejl. Der var kun ét land i EF, der sagde nej til at tage det sociale kapitel med ind, og det var England. Danmark ville ikke sige nej. Det var en af grundene til, at Fremskridtspartiet blev ved med at sige, at så er vi nødt til at stemme nej til Maastricht-Traktaten.

Jeg ved nok, at det kan ministeren godt huske. Vi blev ved med at sige nej til Maastricht-Traktaten, men ministerens parti sagde ja til den med glæde, i særdeleshed fordi det sociale kapitel var med.

Ministeren nikker og er enig. Derfor er det nu, vi kan komme med det her og sige: Jamen i Den Sociale Pagt, som regeringen og et lille, knebent flertal i den danske befolkning altså har sagt ja til, står der lysende klart, at vi ikke kan blive ved med at have de paragraffer i bekendtgørelsen om beskyttelse mod afskedigelse på grund af foreningsforhold.

Det er derfor, det er nu, at det er aktuelt. Det kunne ikke være taget op tidligere. Det er først nu, hvor Maastricht-Traktaten er trådt i kraft.

Ganske kort til hr. Peter Duetoft: Jeg er altså nødt til at sige, at det her er ikke et beslutnings-